

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξαχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐρυπύλου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11*

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ὀκτωβρίου 1904

Ἔτος 26* — Ἀριθ. 46

Οἱ Ἀριστῆες Τελεβιάδου

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ καιρὸς δὲν ἐφανερόνετο τί ἦτο, ἀν δὲ τὸ ἄλλο πλοῖον ἤδυνήθη νὰ κλυεῖται πρὸς δυσμάς, ἐπρεπε τοῦτο ν' ἀποδοθῆ εἰς τὸ ὅτι εὐρίσκειτο πολὺ βορειότερον, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἔτησις ἀνεμὸς εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ φυσᾷ μὲν ἄνευτελεν ὁ ἥλιος.

Περιμένοντες λοιπὸν τὸν ἀνεμὸν, ὁθενδῆποτε καὶ ἂν ἤρχετο, ἐνῶ ὁ Πέρικης καὶ ὁ Βίκμπορν ἐφύλαττον σκοποὶ εἰς τὴν πρῶταν, κοντὰ εἰς τὸ κουβούσι, οἱ ἄλλοι εἶχαν μαζεύθῃ γύρω εἰς τὸν Οὐίλ Μιτζ, ἔτοιμοι νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγὰς του.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ εἶπε τότε:

— Ἡ πρώτη μας δουλειὰ εἶνε νὰ κυττάξωμεν πῶς θὰ φθάσωμεν γρηγορώτερα εἰς τὰς Ἀντίλλας.

— Καὶ ἐκεῖ, ἐπρόσθεσεν ὁ Τωνὴς Ρενώ, νὰ παραδώσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἐλεεινοὺς εἰς τὴν ἀστονομίαν.

— Ἄς φροντίσωμεν πρῶτα διὰ τὸν ἑαυτὸν μας! παρατήρησεν ὁ πρακτικώτατος Ρογῆρος Χινσδαίλ.

— Καὶ ποῖαν ἡμέραν ἀρὰ γε θὰ ἠμπορέσῃ ὁ «Γοργὸς» νὰ φθάσῃ ἐκεῖ;... ἠρώτησεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Ἀδύριον τὸ ἀπόγειμα, ἂν ὁ καιρὸς μᾶς βοηθήσῃ, ἐδήλωσεν ὁ Οὐίλ Μιτζ.

— Πιστεύετε νὰ φυσήσῃ ἀπὸ ἐδῶ;... ἠρώτησεν ὁ Νιλς Χάρμπε δεικνύων τὴν ἀνατολήν.

— Τὸ ἐλπίζω πρέπει ὅμως νὰ διαρκέσῃ ὁ ἴδιος καιρὸς τριανταεξ ὥρας... Καὶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, εὐκολὰ ἀλλάζει καὶ χαλνᾷ ὁ καιρὸς...

— Καὶ ποῦ θὰ βάλωμεν πλώρη; ἠρώτησεν ὁ Κλωδιών.

— Κατ' εὐθείαν πρὸς δυσμάς.
— Καὶ εἶνε βέβαιον πῶς θὰ εὐρωμεν στὸν δρόμον μας τὰς Ἀντίλλας;... ἠρώτησε καὶ ὁ Τζὼν Χόδαρτ.

— Βεβαίωτατον, ἀπήνησεν ὁ Μιτζ. Τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Ἀντιλλῶν, ἀπὸ τὴν Ἀντιγὸν ἕως τὴν Τοβάγο, κατέχει ἕκτασιν τετρακοσίων μιλίων, καί, ἂν ἂν ποιο νητὶ καὶ ἂν φθάσωμεν, θὰ εἴμεθα ἀσφλισμένοι.

— Βεβαίως, ἐδήλωσεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, καὶ ἂν ἀκόμη παραστρατήσωμεν ἀπὸ τοὺς ἐναντίους ἀνέμους, ἂν

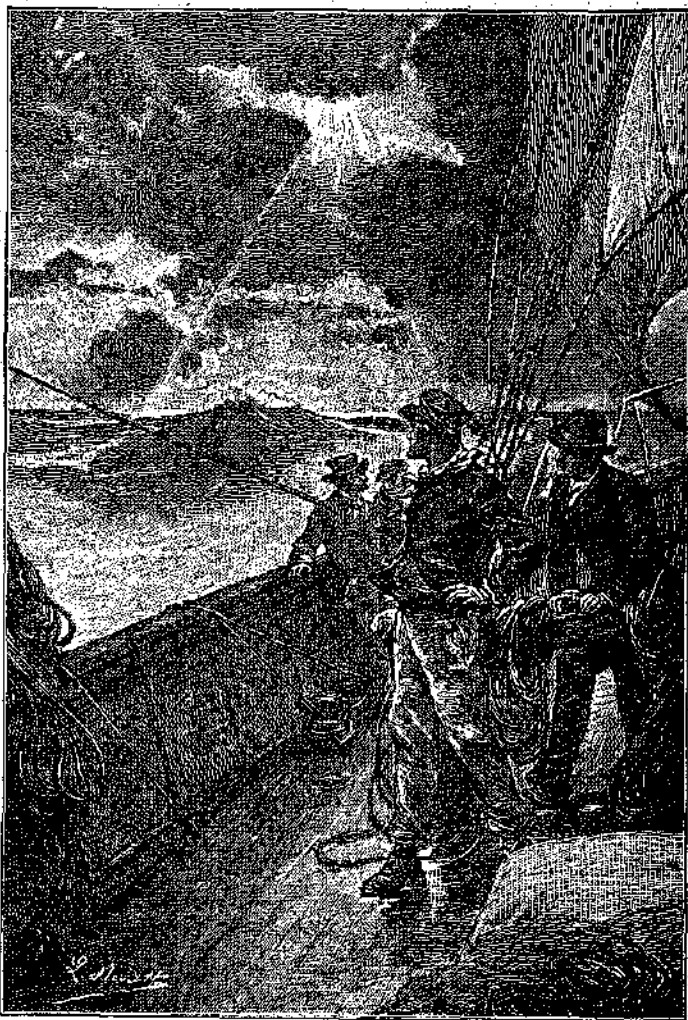
φθάσωμεν εἰς κάμμιαν ἀπὸ τὰς Γουιάνας ἢ εἰς κανένα λιμένα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

— Ἐἰ τί διάβολο, ἀπήνησεν ὁ Τωνὴς Ρενώ, θὰ τὰ καταφέρωμεν νὰ πέσωμεν δίπλα σὲ κάποιον ἀπὸ τὰς δύο Ἀμερικὰς, ἀνάμεσα στὸ ἰκρυωτῆριον Χορν καὶ τὴν Νέαν Ἀγγλίαν!

— Πραγματικῶς, κύριε Τωνῆ, εἶπεν ὁ Μιτζ. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ μείνῃ μπὸν-νατακρίσμενος ὁ «Γοργὸς» στὴν ἴδια θέσι!... Ἄς πιάσῃ ἄερας, καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ εἶνε εὐνοϊκός!

Ὅχι δὲ μόνον εὐνοϊκός, ἀλλὰ καὶ ὄχι παραπόλυ δυνατὸς ἐπρεπε νὰ εἶνε ὁ ἀνεμὸς. Δυσκολὸν καὶ ἐπιπικρὸν ἔργον εἶχεν ἀναλάβῃ ὁ Οὐίλ Μιτζ, — νὰ μακρύνῃ τὴν ἀνατολήν, νὰ πληρώσῃ ἀπὸ νεκροὺς μαθητὰς, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν τὴν πείρην τοῦ ναυτικοῦ ἐπάγγελματος καὶ δὲν ἤξευραν παρὰ τὰ ὀλίγα μόνον τὰ ὅποια ἐτύχε νὰ ἰδοῦν ὅσον ἐταξείδευσαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὰς Ἀντίλλας. Τί θὰ ἐκάρμεν ὁ Οὐίλ Μιτζ ἂν παρούσθαιτο ἀνάγκη νὰ κάμῃ κανένα ταχὺν χειρισμόν, νὰ πάρῃ τὴν βόλτα ὄρτσα ἢ πὸντῆρα, ἂν τύχον ἠναγκάζετο ν' ἀρμενίσῃ στὴν μπουρίνα, ἢ νὰ δέσῃ μὲ οὐδὲς, ἐν ἣ περιπτώσει ἐπιανε κάμμιαν ἀνεμοζάλη, διὰ νὰ μὴ πιάσῃ αἱ ἀντι-ἐνεργεῖαι τὰ κατάρτια;...

Καὶ αὐτὸ εἶνε ἐπόμενον νὰ συμβῆ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου τόσον συχνὰ ἐνοχλεῖται οἱ κυκλώνας!

« Πῶς σας φαίνεται ὁ καιρὸς, Οὐίλ; » (Σελ. 332, στήλ. 6.)

Ίσως μάλιστα ο Χάρης Μάρκελ να έβαστε μεγάλη ελπίδα επί της στενοχωρίας εις την οποίαν θά εύρισκετο ο Ούιλ Μίτζ. Τον είχα γνωρίσει ως καύτην εξυπνον και ένεργητικόν, άλλ' άνικανον να εύρη ακριβώς τὸ αστρονομικόν σ τ γ μ α, να προσδιορίσῃ δηλαδή τὸ σημείον όπου εύρισκετο τὸ πλοῖον, όταν δὲν έβλεπε παρά ούρανόν και θάλασσαν! "Αν αἱ περιστάσεις έγινοντο κρίσιμοι, αν οἱ δυτικοὶ άνεμοὶ παρέσυρον τὸν «Γοργόν» ἀκόμη πρὸς τὸ πέλαγος, αν ἡ κακοκαιρία εφοβήριζε να τον αφήσῃ χωρὶς πανί, —δὲν θά ἦτο ἀράγε ἡναγκασμένος ο Ούιλ Μίτζ να προσφύγῃ εις τὴν βοήθειαν τοῦ Μάρκελ και τῶν συντρόφων του; Καί τότε...

"Α! αυτό, ποτέ! Ο Ούιλ Μίτζ θά τα έβγαζε πέρα μόνον με τὴν βοήθειαν τῶν νεαρῶν έπιβατῶν... Δὲν θ' άρηνεν επάνω παρά μόνον τὰ πανιά, τῶν οποίων εύκολος ἦτο ὁ χειρισμός, έστω και αν επεβραδύνοντο με αυτό ὁ κατάπλους εις τὸν λιμένα... "Οχι! καλλίτερα ὁ θάνατος, παρά να προσπέσουν εις τὸ έλεος ἐκείνων τῶν κακουργῶν, παρά να ξαναπέσουν εις τὰ χέρια των!

"Αλλως τε κινδυνὸς δὲν υπήρχεν ἀκόμη, καί, τὸ κάτω-κάτω, τί εἴη-τούσι; ὁ Μίτζ;... Να φυσήσῃ μέτριος ἀνατολικὸς άνεμος τριζυγιάς ὥρας, σαρανταοκτώ ὥρας τὸ πολύ, και να μὴ σηκώσῃ ἡ θάλασσα μεγάλα κύματα... Ἦσαν ἀράγε παραπολλά αὐτὰ διὰ τὰ ελπίξῃ εις τὰ μέρη ἐκεῖνα, όπου συνήθως επικρατεῦν ὀμαλοὶ ἐτησίαι άνεμοί;...

"Επισημαίναί αὐτῶ. Οἱ σκοποὶ, εἰ ὅποιοι εφύλακτον εις τὸ κουβοῦσι και τὰ δύο καπάκια τοῦ κύτους, ἤκουαν τὸ πλήρωμα να πηγαινοέρχεται κάτω, ἤκουαν φωνὰς και κατάρας και βλασφημίας "Αλλ' οἱ κακοῦργοὶ ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν διόλου ἐπίφοβοι πλέον.

Ο Τωνῆς Ρενῶ επρότεινε τότε να προγευματίσουν. Μετὰ τοὺς κόπους και τὰς συγκινήσεις τῆς νυκτός, εἶχαν ἀρχίσῃ να αἰσθάνωνται ζωηρὰν πείναν. Επρηνεθεύθησαν τὸ φαγητὸν των ἀπὸ τὰ εἶδη τῆς πριμανίας τροφαποθήκης, γλυκέτας, και κονσερβες, και αὐγά, τὰ ὅποια ὁ Τωνῆς επήγε κ' εδράσε μόνος του εις τὸ μαγειρεῖν. Ἐπίσης ἡ τροφαποθήκη επρομήθευσε τὸ οὐίσου και τὸ τζίν, τὰ ὅποιαν ἀνέμειξεν με τὸ γλυκὸ νεράκι τῶν βαρελιῶν, και τὸ πρῶτον ἐκείνο πρόγευμα έδωκε νέας δυνάμεις εις ὄλον ἐκείνον τὸν μικρόκοσμον.

Ο κ. Πάττερσον έγραψε και αὐτὸς τὴν μεριδῶ του. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι αὐτὸς, ὁ συνήθως εὐγλωττος και λόλος, μόλις και μετὰ βίας άρηνε να του ξεφεύγουν μερικὰ λόγια. "Εβλεπεν ὁ άνθρωπος πόσον σοβαρὰ ἦτο ἡ θέσις των, και ἀπέδειξε ἡν προτήκουσαν σημασίαν και σοβαρότητα εις τοὺς κινδύνους τῆς θηλάσσης.

Κατὰ τὰς ὁκτώμιση, ὁ άνεμος εράνη ὅτι ἤρχιζε να πνίῃ κανονικῶς, ἀπὸ τὴν ἀντολήν, κατὰ καλὴν συγκυρίαν. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς θηλάσσης ερρυτιδῶτο, και εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων ἀριστερά, ελευκαζεν ὁ ἀφρὸς τῶν μικρῶν κυμάτων. "Αλλως τε τὸ ὑγρὸν πείδιον τοῦ ὠκεανοῦ ἦτο έντελῶς ἔρημον. Οὔτε ἓνα πλοῖον δὲν εφάνετο, εἰς τὰ ἀπώτατα ὄρια τοῦ ὀρίζοντος...

Ο Ούιλ Μίτζ ἀπεφάσισε να κανονίσι, τὴν πλειύσιν του. Εσκόπευε να μὴ μεταχειρισθῇ τὰ ὑψηλά πανιά, τοὺς παπαρίγλους και τοὺς κούντρος, τὰ ὅποια θά ἦτο ἡναγκασμένος εἰπειτα να μαζύσῃ και να δέσῃ, αν τυχὸν ἐδυναμόνον ὁ αέρας. Ἡ γάμπια και τὸ παροκέτο, ὁ τρίγκος και ἡ μπίστρα, ἡ μπουῦμα και οἱ φλόκκοι ἦσαν πανιά ἀρκετὰ διὰ ν' άρμενίσῃ, καλὰ τὸ πλοῖον. Ἐπιπθῆ δὲ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ πανιά ἦσαν λυτὰ και μόνον σ τ γ κ α ρ ι σ μ ἔ ν α, δὲν εἶχε παρά να τα ισάσῃ, να κ α ρ γ ἄ ρ η τ ἔ ς σ κ ὅ τ ε ς, και ὁ «Γοργὸς» ἀμέσως θά έβριζε πλώρη πρὸς δυσμάς.

Ο Ούιλ Μίτζ εφώνησε τοὺς ἀριστείς. Τοὺς έδωσε να καταλάβουν τί έπρεπε να κάμῃ ὁ καθένας, και τοὺς προσδιώρισε τὰς θέσεις των. Ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Τωνῆ Ρενῶ και τοῦ Μάγνου Ἄνδερς, οἱ ὅποιοι ἦσαν περιζωότερον συνειθισμένοι, ἀνέβη εις τὰ θωράκια, ἀφοῦ εδειξεν εις τὸν Κλωδιῶν πῶς έπρεπε να κρατῇ τὸ τιμῆνι.

— Θά τα κταφέρουμε καλὰ!... ἐπνελαόμαθεν ὁ Τωνῆς Ρενῶ με τὴν πεποίθησιν ἐκείνην, ἡ ὅποια εἶνε τόσο φυσικὴ εις τὴν ἡλικίαν του.

Και ἠσθάνετο πραγματικῶς ὅτι ἦτο ἱκανὸς να κάμῃ τὰ μέγιστα τῶν έργων.

— Τὸ ελπίξω, με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ὁ Ούιλ Μίτζ.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, τὸ τρίστιον εἶχε τὰ πανιά του τεντωμένα και, γυρισμένον ελαφρὰ με τὴν μπάνταν, ἀρμενίζε πρῶμα πρωτο-δεύτερα, ἀφίνον ὀπισθεν του μακρὸν λευκὸν αὐλακα.

"Εως τὴν μίαν τὸ ἀπόγευμα, ὁ άνεμος διατηρήθη ελαφρὸς με διαλείμματα ὁμως, τὰ ὅποια ἀρκετὰ ἀνησούχουσαν τὸν Ούιλ Μίτζ. Καί ἐκτὸς τούτου, πρὸς δυσμάς, εμαζεύοντο κ' ερούσχανον μεγάλα πρσινοπά σύννεφα, — σημεῖα ὅτι ἡ κατάσταση τῆς ἀτμοσφαιρας ἦτο θυελλώδης.

— Πῶς σας φαίνεται ὁ καιρός, Ούιλ; ἠρώτησεν ὁ Ρογῆρος Χινδαίλ.

— Δὲν εἶνε ὅπως τον ἤθελα! Προσισθάνομαι ὅτι ερχεται εμπρός μας τὸ μπουρίνι, ἢ τοῦλάχιστον δυνατὸς αέρας.

— Καί, αν εἴθῃ, ἀπὸ ἐκεῖ;...

— Τί να γίνῃ; ἀπήνησεν ὁ Μίτζ. Δὲν ἠμποροῦμε να κάμωμε και διαφορετικὰ... Ὁ ἀρχίσωμε τὲς βόλτες, εἰς ὅτου ξαναπίσῃ ὁ τακτικὸς ἐτησίαις, και,

ἀρκεῖ μόνον να μὴ σηκωθοῦν μεγάλα κύματα, θά τα βγάλουμε πέρα... Το μεγάλο ζήτημα εἶνε να πλησιάζωμε πρὸς τὴν ξηρὰν, και, δὲν πειράζει αν κάμωμεν και τρεῖς ἡμέρες ἀντὶ δύο... "Αμα σθάτωμεν πέντε ἢ ἔξ μίλια ἀπὸ τὰς Ἄντιλλας, θά εὐρωμεν πιλότους, οἱ ὅποιοι θά μας ὀδηγήσουν, έντὸς ὀλίγων ὥρων, εις τὸ ἀγκυροβόλιον.

"Ὅπως το κρείθδεν ὁ Μίτζ, ὁ άνεμος δὲν ἠδυνήθη να διατηρηθῇ ἀνατολικός. Το ἀπόγευμα ὁ «Γοργὸς» ἤρχισε να χοροπηδᾷ επάνω εις τὰ ἀντικύματα τὰ ὅποια ἤρχοντο ἐκ δυσμῶν, εἰς ὅτου ὁ άνεμος ετακτοπητήθη ὀριστικῶς, και εφυσάσε πλέον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

"ἤρχισαν λοιπὸν να λοξοδρομοῦν στὴν μπουρίνα διὰ να μὴ παρσσυρθοῦν ἀνοικτὰ πρὸς τὸ πέλαγος. Ὁ σχετικὸς χειρισμὸς εξετελέσθη εύκόλως χωρὶς ν' αναγκασθοῦν ν' ἀλλάξουν πρόποδας. Ὁ Τωνῆς Ρενῶ έπιασε τὸ αἰακοστρόφιον και ὠρτ σάρισε. Ὁ Ούιλ Μίτζ και οἱ ἄλλοι ετράθηξαν κ' ιστιερέωσαν τὰ μπράτσα, τὲς σ κ ὅ τ ε ς τοῦ τρίγκου και τῆς μπίστρας, καθῶς και τῶν φλόκκων. Ὁ «Γοργὸς», έτοιμος διὰ τὴν πρῶτην του λοξοδρομίαν, με τὴν πρῶραν πρὸς τὰ βορειανατολικὰ, γυρισμένος με τὴν δεξιὰν πλευράν, έπλευσε με καλὴν ταχύτητα πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν.

Κατὰ τὰς εἴ τὸ βράδυ, ὁ Ούιλ Μίτζ εκρινεν ὅτι ὁ «Γοργὸς» ἀρκετὰ εἶχεν ὀψωθῆ πρὸς τὰ βορειανατολικὰ, και, διὰ να ὠρεληθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν ρευμάτων, ἀπεφάσισε να πάρῃ μίαν βόλταν πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ.

Ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς τῆς κινήσεως πολὺ τοι ἀνησυχῶσι. Ἡ βόλτα σ τ ἄ ὀ ρ τ σ α ἀπαιτεῖ μεγάλην εύκνησιαν και ἀκρίβειαν εις τὴν κερούλκῃσιν. Εἶνε ἀλήθη ὅτι ὁ «Γοργὸς» εύκολώτερον ἦτο να πάρῃ τὴν βόλταν πο δ ο ς ι σ τ ἄ ἄ λ λ ' αὐτὸ ἀπαιτεῖ περισσοτέρον ὦραν, τὸ πλοῖον ξεπέφτει πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἐκεῖ που θέλει να φθάσῃ, και ἐκτὸς τούτου ὑπάρχει κίνδυνος μὴν το πα τ ἣ σ ο υ ν τὰ κύματα ἀπὸ τὴν πρῶμνην. Εὐτυχῶς ἡ θάλασσα δὲν ἦτο παραπολύ κυματώδης. Ἐτράθηξαν λοιπὸν μέσα τὴν ράνταν, εβ α λ α ν κ ἄ τ ω τὸν εἰακα, ε λ α σ κ ἄ ρ ι σ α ν τὴν στιγμήν ποῦ έπρεπε τὲς σκῆτες τῶν φλόκκων, και εἶσι εσοπράρισαν τὸν άνεμον ὁ τ ρ ῖ γ κ ο ς και τὸ πα ρ ο κ ἔ τ ο, — δπως εξηγεῦσεν ὁ Ούιλ Μίτζ εις τοὺς βοηθούς του. Ἐστάθη ἀμφίροπον ὀλίγον τὸ πλοῖον, επειτα ὁμως εστρεψε πρὸς τὴν ἄλλην πλευράν, και ὅταν εστρεφώθησεν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τὰ ιστία του, επήρε δρόμον πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ

— Καλὰ... πολὺ καλὰ, μικροὶ μου

κύριοι! ανέκραξεν ὁ Ούιλ Μίτζ, διὰν έπερατῶθῃ ὁ χειρισμὸς. Τὰ έκατκρέρατε σὸν ναῦτες σωστοί!...

— Ἀφοῦ εἶχομε τέτοιον πλοίαρχον! ἀπήνησεν ὁ Κλωδιῶν ἐξ ὀνόματος και τῶν λοιπῶν συντρόφων του...

Τὸ έσπερινὸν γεῦμα ετελείωσε με δισὴν γοργότητα και τὸ πρόγευμα. Τὸ συνεπλήρωσαν μερικὰ φλυτζάνια τσάι, τὸ ὅποιον εἶχεν ετοιμάσῃ ὁ Τωνῆς Ρενῶ.

Κατόπιν ὁ κ. Πάττερσον ἀπεσύρθη πολὺ γρήγορα εις τὸν θλαμισκόν του, διότι έβλεπεν ὅτι διὰ τίποτε δὲν ἦτο χρήσιμος.

Τότε ὁ Ούιλ Μίτζ ἐκανόνισε τὲς βάρδιες διὰ τὴν νύκτα. Αὐτὸς και οἱ ἀριστεῖς ἦσαν τὸ ὄλον δέκα. Οἱ πέντε λοιπὸν θά εμεναν εις τὸ κατάστρωμα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι πέντε θ' ἀνεπάζοντο εις τοὺς θλαμισκούς των. Θά ἤλλαζαν καθῆ τίσσασρας ὥρας, αν δὲ παρουσιάζετο ἀνάγκη να πάρουν τὴν βόλτα πρὶν ξημερῶσῃ, ὄλοι θά ἤρχοντο να βεηθῶσουν.

Οἱ έχοντες τὴν βάρδιαν θά επρότσεχαν και τὰ καπάκια τῶν καθέδων, διὰ να προλάβουν πᾶσαν τυχὸν ἀπόπειραν εξόδου τῶν φυλακισμένων.

Ἀφοῦ ἐκανονίσθησαν τὰ πράγματα, ὁ Ρογῆρος Χινδαίλ, ὁ Νίλς Χάρμπε, ὁ Ἄλβέρτος Λουβεν, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν επήγαν εις τὸ καρρὰ και επεσαν με τὰ ρούχα των εις τὲς κουκέτες των. Ὁ Μάγνις Ἄνδερς, εις τὸ τιμῆνι, εκυθερνοῦσε σύμφωνα με τὰς ὀδηγίας τοῦ Ούιλ Μίτζ. Ὁ Τωνῆς Ρενῶ ὁ Οὐμβέρτος Πέρινης εφύλακτον σκοποὶ εμπρός. Ὁ Ἄξελ Βίκμπορν και ὁ Τζῶν Χέδερτ εμεινεν κοντὰ εις τὸν μεγαλύτερον ιστό.

Ο Ούιλ Μίτζ επήγαινε και ἤρχετο, εἶχε παντοῦ τὸν νοῦν του, εκαργχρίζε ἢ ελασκάριζε τὲς σκῆτες ἀναλόγως τῆς δυνάμεως τοῦ ανέμου, έπιανε τὸ τιμῆνι, δασκίς αὐτὸ έπρεπε να κρατηθῇ ἀπὸ χερί σταθερὸν και εμπερισπῶν, — τέλος ἦτο πλοίαρχος, ναύκληρος, θωρακίτης, οἰκιστής, ναύτης, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων.

"Ἠλλαξαν αἱ βάρδιες, ὡς εἶχε προαποφασισθῇ. Ὅσοι ἐκομήθησαν ὀλίγας ὥρας, ἤλθαν και ἀντικατέστησαν τοὺς σκοποὺς τῆς πρῶρας και τῆς πρῶμνης. Ὁ Ούιλ Μίτζ ὁμως ἠθέλησε να μείνῃ ἀγρυπνος εἰς τὸ πρῶν.

Ἡ νύκτα επέρασε χωρὶς κανέν ἐπεισῶδιον. Ἡ επαπειλουμένη θυελλα εἶχε διαλυθῇ, και ὁ άνεμος εξηκολούθησε να φυσᾷ ὀμιλῶς. Δὲν παρουσιάσθη λοιπὸν ἀνάγκη να ελαττωθῇ ἡ ιστιοφορία, — τὸ ὅπεσον θά ἦτο ἀρκετὰ δύσκολον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκῆτους.

"Αν θέλετε και νέα ἀπὸ τὸ ὑπόστρωμα και τὸ κύτος, μάθετε ὅτι οὔτε ὁ Χάρρης Μάρκελ οὔτε οἱ σύντροφοὶ του εκαμαντὴν ελαχίστην ἀπόπειραν να γίνουν

και δευτέραν φορὰν κύριοι τοῦ πλοίου. Ἐγνώριζαν ὅτι, και τὴν νύκτα ἀκόμη, οἱ κόποι των θά επήγχαναν ἀκένει. Κάποτε-κάποτε μόνον ἤκουοντο βλασφημιαί και φωναὶ μεθυσμένων ἀνθρώπων κάτω ἀπὸ τὰ καπάκια. Ἄλλὰ και αὐτὰί επαυσαν ἐπὶ τέλους.

"Εως τὴν αὐγῆν ὁ «Γοργὸς» επήρε ἄλλην μίαν φορὰν τὴν βόλταν διὰ να προχωρήσῃ πρὸς δυσμάς. Ἄλλ' ἡ ἀπόστασις, ἡ ἔποια τον εχώριζεν ἀκόμη ἀπὸ τὰς Ἄντιλλας, πόσον νομίζετε εἶχεν ελαττωθῇ;... Δέκα ἢ δώδεκα μίλια, μόνον!

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Ἀγαπητοὶ μου, κρινωσ ὅτι εἶχα κηθῆσῃ να σας γράψω. Με τὴν πέννα στο χερί, με τὰ μάτια εις τὸ κενόν, εοχεδίαζα τὴν ἐπιστολήν μου, ὅταν ἡ θύρα τοῦ γραφείου μου, μισόκλειστη, ἀνοίγεται διάπλατη με μίαν κλωτσιάν τῆς Κάκιας.

(Μὴν ἀνησυχῆτε! πρᾶγμα συνειθισμένον)

"Ἦτο πολὺ χροῦμενη (καί ποτε δὲν εἶνε;) διότι εις τὸ ἄλλο γραφεῖον εἶχεν ἐπισκέψεις τοῦ γούστου τῆς: Δύο κορίτσια, ἓνα ἀγοράκι... Μοῦ λέγουν ὅτι εἶνε ἡ Δοῦκισσα τῶν Σαλῶνων με τὰδέλφια τῆς. Ἠλθ.ν εις τὸς Ἀθῆνας και ὡς πιστὴ συνδρομητρια, εσπευσε να ἰδῇ τὴν Διάπλασιν τῆς. Ἄ, ἤθελα πολὺ να γνωρίσω κ' εγὼ τὴν καλὴν και εἰσυπνην αὐτὴν φίλην μας... Ἄλλὰ και να μὴν ἤθελα, ἡ Κάκια θέλει να με δειξῇ, ἐπιμένει, με τροβᾷ ἀπὸ τὸ χερί... Κατ' ἀνάγκην, ἡ ἐπιστολὴ θηναβληθῇ. Καί σηκνόμεαι, και παρουσιάζομαι.

Ἀπὸ μακρὰν εἰμποροῦμεν να γνωρίσωμεν πολὺ καλλίτερα τὴν ψυχὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, παρά τὴν μορφήν του. Ἡ φωτογραφία δὲν εἶνε και τόσο σπουδαία εφεύρεσις... Αὐτὴ ἦτο ἡ πρῶτη μου σκέψις, ὅταν εἶδα τὴν Δοῦκισσαν τῶν Σαλῶνων, ἓνα κοριτσάκι χαριτωμένον, ζωηρόν, γελαστόν, μόλις δεκαεσσάρων ἐτῶν, τὸ ὅποιον, σᾷ; βεβικῶ, δὲν εχει πολλὴν ὁμοιότητα με τὴν φωτογραφίαν που εδημοσίευσε πρὸχθὲς ἡ Διάπλασις, διότι τὴν δείχνει πολὺ σοβαρὰν, πολὺ χονδρὴν και πολὺ μεγαλητέραν. Ἰδοῦ μίχ ἐκπληξίς!

Δὲν εγνώριζα τὴν Δοῦκισσαν τῶν Σαλῶνων μόνον ἀπὸ τὴν φωτογρα-

φίαν τῆς. Τὴν εγνώριζα και ἀπὸ τὰς ὠραίας ἐπιστολάς τῆς, τὰς ὁποίας σὺ γνά, — διότι εἶνε ὠρταί, — μοῦ δείχνει ἡ Διάπλασις. Ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν εδρακί-μασα καμμίαν ἐκπληξίην: Ἡ Δοῦκισσα τῶν Σαλῶνων εἶνε εὐγλωττος, ἀφελῆς και χαριτολόγος, ὅπως και εις τὰς ἐπιστολάς τῆς. Καί ἡ δευτέρα μου σκέψις, ὅταν τὴν εἶδα και τὴν ἤκουσα, ἦτον ὅτι ἡ ἐπιστολογραφία εἶνε εφεύρεσις πολὺ σπουδαιοτέρα ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν...

Καί ἀκριβῶς περὶ ἐπιστολῆς μου ὡ μίλησεν ἡ Δοῦκισσα τῶν Σαλῶνων: περὶ τῆς προηγουμένης «Ἀθηναϊκῆς» Ἐπιστολῆς μου.

— Ἐδιδάσκα αὐτὰ ποῦ γράφετε σὴν μερα, μοῦ εἶπε, και δὲν βλέπω τὴν ὄραν ποτε να ταξιδεύσω κ' εγὼ με τὸν ἤλεκτρικὸν σιδηρόδρομον!

Ἰδοῦ! νομίζετε ὅτι ἀντὶ να γράψω ἐπιστολήν περὶ τοῦ ἤλεκτρικοῦ, εδημοσίευσα τὴν φωτογραφίαν του, ἡ Δοῦκισσα τῶν Σαλῶνων θά εἶχεν αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν;

"Ας εἶνε ἄς μὴν εἶμεθα ὑπερβολικοί. Κάτι ἀξίζει καμμίαν φορὰν και ἡ φωτογραφία. Ὅταν μάλιστα εἶνε καλλιτεχνικὴ. Ἐξάρνα αἱ ἐπτά φωτογραφίαι που εστειλεν εις τὸν Διαγωνισμὸν μας τὸ Σε νι τευ μένο. Ἐλλ ἡ νόπου ολλο, ἀξίζει ὅσον πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἐπτά ἐπιστολάς. Αὐτὴ ἦτο ἡ τετάρτη μου σκέψις. Καί διὰ να δικσχεδάσω τὴν ἐπισκέπτειαν και τὰ μιὰρὰ τῆς ἀδέλφια, (τὸ ἓνα λέγεται Κρεόλη, τὸ ἄλλο Γρελ ἢ Ψυχῆ), τοῖς εδειξα τὰς βραδευμένας φωτογραφίας τοῦ Σε νι τευ μένου Ἐλλ ἡ νόπου ολλο.

Ἡ Δοῦκισσα τῶν Σαλῶνων τὲς εἴηρ, και μίαν-μίαν τὰς εκύτταξε μαζί με τὰδέλφια τῆς, και τὰς εθαύμαξε.

— Προεξέετε, εἶπα, να μὴ κυττάξετε ἀπὸ πίσω, διότι ὑπάρχει τὸ ὄμμα και δὲν κάνει να το ἰδῆτε.

Τί ἀρέλεια εἰς μέρους μου!

— Ἀχ! γιατί να μάς το πῆτε! παρκαπονέται με πονηρὸν μειδίμα ἡ Δοῦκισσα τῶν Σαλῶνων. Καί αὐτοστιγμεί, πρὶν να σκερθῶ αν να τὴν ἐμποδίσω, γυρίζε ἀπὸ πίσω τὴν φωτογραφίαν που εκρατοῦσε, διὰ να διαβάσῃ τὸ ὄνομα!...

Καλὰ να πάθω! Δὲν ἤξευρα, ὅτι εις τὸν κύκλον μας ὁ πόθος τῆς ἀνηλικεύσεως τῶν ψευδωδύμων εἶνε ἰσχυρότερος ἀπὸ κάθε εὐγένειαν και ἀσροφροσύνην; και ὅτι ἡ προσιδοποιήσις μου ἦτο πειρασμός, εις τὴν ὀπισθὸν δὲν θά ἠμποροῦσε νανθῆξῃ, μία συνδρομητρια δεκαεσσάρων ἐτῶν; Ἰδοῦ ἡ πέμπτη μου σκέψις (μετρῶ καλὰ;) τὴν ὅποιαν ὁμως έπρεπε να εκαμνα προτῆτερα...

'Αλλ' ὁ ἀπροσδόκητος εὐτυχία! Ἡ ὑπογραφή τοῦ Εὐγενεῦς μὲν οὐ ἔλλην ἢ πούλου ὀπίσω ἀπὸ τῆς φωτογραφίας εἶνε τόσο δυσανάγνωστος, ὥστε ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶν ν δὲν κατορθῶσι νὰ τὴν διαβάσῃ. Ἀναπνέω καὶ σκέπτομαι (σκέψις ἐκτῆ), ὅτι ἡ κατογραφία εἶνε χαμίαν φερὰν προτιμωτέρα ἀπὸ τὴν καλλιγραφίαν...

'Αλλ' ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶν ν ἐπιμένει. Κυττάζει ἀπὸ πίσω ὄλας τὰς φωτογραφίας... παραβάλλει τὰς ὑπογράφας... προσπαθεῖ... πλησιάζει... ἀνομαχρῶνεται... τίποτε! Ἡ κατογραφία εἶνε πέπλος ἀδικηρατος καὶ εὐεργετικός. Ὀπισθεῖποτε ἀνησυχῶ. Μήπως τὸ διαβάσει ἐπιτέλους; 'Αλλ' ὄχι... ἡ Κρεόλη μὲν νὰ σῶσει. Διαβάσει τὸ δνομα... λαθρασιμένον, ἄλλο ἀντ' ἄλλου, καὶ τὸ ἐκφωνεῖ.

— 'Αχ! τὸ βρήκατε! φωνάζω, κρύπτων ὑπὸ πρᾶσχημα μεγάλης ἀπελπισίας τὴν ἐνδύμυχον χαρὰν μου διὰ τὴν πλάνην τῆς.

— 'Α, τὸν ξέρω! Δὲν μένει ἐκεῖ; μ' ἐρωτοῦν.

— Ναι... ἀπαντῶ.

— Δὲν εἶχε πρῶτα τὸ τὰ δε ψευδώνυμον;

— Ναι...

— Δὲν ἐδραβεύθη τότε;

— 'Ακριδῶς.

'Ὁλεγα ψεύματα ὁ ἄθλιος μὲ τὸν σοβαρώτερον τρόπον! 'Αλλ' ἡ ἐδόμη μου σκέψις ἦτο, ὅτι ἐπιτρέπεται χαμίαν φερὰν νὰ λέγῃ καὶ ὁ τίμιος ψεύματα...

'Ἡ ἐπίσκεψις παρετάθη, ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν, αἱ σκέψεις μου ἐγιναν ὀκτώ δέκα εἰκοσι... Πού νὰ τὰς μετρήσω πλέον, καὶ ποῦ νὰ τὰς ἐνθυμηθῶ ὄλας!

Θά σας εἶπω μίαν ἀκίμη. Ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶν ν, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν Κάκιαν, τῆς ἔκαμεν ἀπὸ χαρτὶ ὀλοκληρον στόλον θεωρητικῶν. Τὰ χαρτοτεχνήματα αὐτὰ τὰ θαύμασεν ἐγὼ περισσότερον ἀπὸ τὴν κόρην μου... 'Απ' ὄλα ξέρω νὰ κάμνω μὲ χαρτὶ, καὶ τὸ καλλίτερον, τὰ ὄρατα αὐτὰ θεωρηκτά, δὲν τὰ ἤξευρα. Καὶ ὄρατε τῶρα ποῦ εὐρήθη νὰ συμπληρώσῃ τὴν χαρτοτεχνικὴν μου σοφίαν ἕνα κορίτσι δεκατεσσάρων ἐτῶν! Πῶσα ἔχω νὰ μάθω ἀκόμη... ἀπὸ τὰ παιδιά μου! — ἦτο ἡ τελευταία μου σκέψις.

'Ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶν ν μὲ τὰδέλφια τῆς ἔφυγον. Κ' ἐπέστρεψα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, διὰ νὰ σας γράψω τὴν ἐπιστολήν. 'Αλλὰ τὸ θέμα μου τὸ εἶχα λησμονήσῃ, αἱ πρῶτα ἰδέαι μου εἶχαν πετάξῃ, καὶ δὲν μου ἔμεναν παρὰ αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν χαριτωμένην αὐτὴν ἐπίσκεψιν. Λοιπόν, ἀπλοῦστατα, τὰς ἔγραψα.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

'Ο κύριος Περικλῆς κοιμάται. Ἡ κυρία Λουκά ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του, καὶ βάζει ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι, τὸ μυστηριώδες ἐργαλεῖον που μοιάζει σὰν τρομπέττα κολλημένη σὲ κουτί. Ὑστερα, κατεβάζει ἀπὸ τὸ ντουλάπι τὰ δύο κουτάκια, καὶ κολλᾷ τὴ μύτη τῆς ἐπάνω στὰς ἐπιγραφάς, γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὰς διαβάσῃ μὲ τὸ φῶς τοῦ καντηλιῶ :

— 'Ανταμοιβή... Τιμωρία...

Τί κρίμα! νὰ κάμῃ τόσες ἀταξίες ὁ κύριος Περικλῆς! 'Αρπάζει ἡ κυρία Λουκά τὸν κύλινδρον ἀπὸ τὸ κουτάκι που γράφει «Τιμωρία», καὶ τὸν χώνει, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς, μέσα στὸ ἐργαλεῖον. Ὑστερα στρῆβει ἕνα ἐλατήριο, καὶ τὸ ἐργαλεῖον ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ. Στὴν ἀρχὴ ἀκούεται κάτι σὰν πριόνισμα, κά-

• 'Ο Περικλῆς ἀνασηκῶνεται... »

τι σὰν βούβισμα ἀπὸ πολλές-πολλές μύγας...

'Ο κύριος Περικλῆς ἀκόμη κοιμάται. Ἐξάφνα ὅμως, μέσα στὴ βραδυνὴ σιγαλιά, ἀρχίζουν κατὶ ἀγριοφωνάρις, σὰν νὰ ἦταν κανένας ἄνθρωπος ποῦ μιλά μὲ τὴ μύτη, καὶ φωνάζουν τὸν ὄπναρὰ μας τρεῖς φορές μὲ τ' ὄνομά του :

— Περικλῆ!... Περικλῆ!... Περικλῆ!...

Μισοξυπνάει ὁ κύριος, καὶ δὲν ξέρει ἂν εἶνε ξυπνητὸς ἢ ὄνειρεῖται.

— Περικλῆ, ξαναφωνάζει ἡ φωνή, εἶμαι ὁ πατέρας σου! Ἐσὺ θαρρεῖς πως λείπω, καὶ ὅμως ἐγὼ εἶμαι ἔδῳ, εἰς τὸ γραφεῖόν μου, κοντά σου, καὶ ξέρω τί κάνεις καὶ δὲν κάνεις!

'Ο Περικλῆς ἀνασηκῶνεται στὸ κρεβ-

βάτι του καὶ ἀκούει, τρομαγμένος. Αὐτὴ ἡ φοβερὴ φωνὴ μοιάζει πολὺ μὲ τὴ φωνὴ τοῦ μπαμπά του, — ὅταν εἶνε συναχόμενος ὁ μπαμπᾶς.

— Περικλῆ, λέγει ἀκόμη ἡ φωνή, σήμερα ἦσουν καλὸ παιδί, φρόνιμος, ὑπάκουος. Ἐφαγες μὲ τάξιν στὸ τραπέζι, κ' ἔπεσες στὸ κρεβάτι χωρὶς γρύνιες, ἄμα σοῦ το εἶπε ἡ μαμά σου...

Καλὰ, πολὺ καλὰ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν διαγωγὴν σου! Καὶ γι' αὐτὸ, ὅπως σου ἔταξα, θά σε πάγω τὴν Κυριακὴ εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον, στὸ Φάληρον!

'Ἡ φωνὴ σιωπᾷ. Αἱ μύγες ξαναβουίζουν λιγάκι καὶ ὕστερα σιωποῦν καὶ αὐτῆς. Τὸ φῶς που ἔμβαινε ἀπὸ τὴν χαραματίδα τῆς πόρτας τοῦ διπλανοῦ δωματίου, σβύνει σὲ λίγο. Καὶ ὁ Περικλῆς δὲν εἶνε πιά οὔτε τρομαγμένος οὔτε σαστισμένος. Παίρνει θάρρος μάλιστα καὶ γελά στα σκετινιά :

— 'Ο μπαμπᾶς εἶνε εὐχαριστημένος. Τί καλὰ! Τοῦ ἀρέσουν, φαίνεται, αἱ ἀταξίες!...

Σαστισμένη εἶνε τῶρα ἡ κυρία Λουκά. Σπᾷνει τὸ κεφάλαι τῆς, καὶ δὲν ξέρει πῶς νὰ σκεφθῇ. 'Ακοῦς ἐκεῖ! 'Ο σὺζυγὸς τῆς, μηχανικὸς μὲ τόσα διπλώματα, ποῦ ἔχει κάμη ἕνα σωρὸ γεφύρις καὶ σιδηροδρόμους, καὶ νὰ κάμῃ τέτοιο λάθος! Μπᾶ!.. Τῆς εἶχε πῆ πῶς ὁ φωνογράφος ἐκεῖνος ἦταν φωνογράφος πρῶτης τάξεως καὶ ὅ,τι του ἔλεγε, τὸ ἔξαναλέγε μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῆμα. Καὶ ὅμως αὐ-

τὸς ὁ φωνογράφος, ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν ν' ἀρχίσῃ νὰ λέγῃ τὴν «'Ανταμοιβήν» ἐνῶ ἔπρεπε νὰ πῆ τὴν «'Τιμωρίαν»!... Τί εἶχε λοιπὸν συμβῆ;

Τί εἶχε συμβῆ;

Τὰ χέρια τῆς Γαρουφαλῆς μονάχα τὸ γνωρίζουν!

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

'Επισκέπτου ἀπαξ ἢ δις τοῦ ἔτους τὸν ὀδοντοίατρον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ μήπως τυχὸν ὑπάρχουν ἀρχαὶ τερηδόνας ἢ ἄλλαι βλάβαι εἰς τοὺς ὀδόντας καὶ τὰ οὐλά σου, καὶ νὰ τὰς ἐξαιλέσῃ πρὶν ἐπικταθοῦν. ('Εκ τῆς «'Εφημερίδος τῆς Ἑλλάδος»)

ΑΙ ΠΡΟΗΓΓΗΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

'Ἡμουν τὸ μεγαλύτερον ζιζάνιον τοῦ κόσμου, εἰς τὰ παιδικὰ μου χρόνια. Ἐταί τοῦλάχιστον ἔλεγε τότε ἡ μεγάλη μου ἀδελφή, — τὸ κυριώτερον ὄμμα τῆς κακῆς μου ἐκείνης συνήθειας, τὴν ὁποῖαν ὅμως σήμερον εὐγνωμόνως εὐλογεῖ διὰ τὰς συνεπείας τῆς.

Ἄν ὅμως ἐγὼ, κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς, ἦμουν ὁ πρῶτος εἰς τὰ πειράγματα, αὐτὴ ἦτον ἡ πρώτη εἰς τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ὀρθότητα, κατὰ τὴν ἰδικὴν μου ἰδέαν. Ἡμουν παιδάκι ἀκόμη, καὶ ὅμως θαύμαζα ὅσον ἤξιζαν τὰ λεπτά τῆς χαρακτηριστικά, τὰ δροσερά τῆς μάγουλα, καὶ τὰ τριανταδύο μαργαριταρένια δοντάκια, ποῦ ἐστόλιζαν τὸ γλυκὸ τῆς χαμόγελο. Τὴν θαύμαζα καὶ τὴν ἐλάτρευα ἄλλα καὶ ἐκείνη ἐγένετο θυσία γιὰ μένα.

Εἶχε ὅμως καὶ τὰ ἀνάποδά τῆς ἡ ἀγαπημένη μας ἀδελφή, ἡ Χρυσάνθη ἦτο δεισιδαίμων καὶ προληπτικὴ ὅσον εμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, καὶ αὐτὴ τῆς τὸ ἐλάττωμα εἶδιδε συχνότατα ἀρορμὴν εἰς τὰ πειράγματά μου.

Εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ζήτημα τοῦ ἀλατιοῦ εἶδεν κ' ἐπαίρει διαρκῶς ὅταν ἐζητοῦσα «λίγο ἀλάτι», ἐκείνη ἀρπαξε ἀμέσως τὴν ἀλατιέρα νὰ μου βάλῃ μόνη τῆς στὸ πιάτο μου, ἀπὸ τὸν φόβον τῆς μήπως καὶ τὴν ἀνατρέψῃ ἐπάνω στὸ τραπεζομαζάνηλο. Μ' ἔβλεψα τὰς προφυλάξεις τῆς ὅμως, πάντοτε ἐγὼ τὰ ἐκατάφερα νὰ σκορπίσω λιγάκι ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ πιάτο μου.

Ἐδόμουν τότε φοβερὰ ἡ Χρυσάνθη, κ' ἐγὼ, διὰ νὰ τὴν ἠαυχίσω, ἔρριχνα πιπέρι ἐπάνω στὸ ἀλάτι, — διότι, ὡς λέγουσι οἱ δεισιδαίμονες, τὸ πιπέρι εἶνε οὕτως εἰπεῖν τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ ἀλατος. Καμμία φορὰ ὅμως, ἐνῶ ἔρριχνα πιπέρι, ἀναποδογύριζα σὺζυλη τὴν ἀλατιέρα, — καὶ τότε πλέον ἡ φιλανεκία δὲν εἶχε τελειωθῆν.

Εἶχα ἀκόμη τὴν ἀνέτητον συνήθειαν νὰ δίνω μιά στὸ μαχαίρι μου νὰ γυρίξῃ, σὰν μύλος ἐπάνω στὸ τραπέζι. Λοιπόν, αὐτὸ τὸ ὄθων παιγνίδι ἦτο διὰ τὴν ἀδελφὴν μου ἰσοδύναμον πρὸς ἐπικλήσιν τῶν κατοχθονίων δυνάμεων καὶ, ἂν τυχόν τὸ μαχαίρι ἐσταματοῦσε μὲ τὴν μύτην του πρὸς τὸ μέρος τῆς, ἡ ἀδελφὴ μου ἔβαζε τὰς φωνὰς σὰν νὰ τὴν ἐμαχαίρωναν, κ' ἔκαμεν κρυφὰ-κρυφὰ τὸν σταυρὸν τῆς.

Εἰς ὄλας αὐτὰς τὰς κωμικὰς ἐχθροπραξίας, ἡ οἰκογένειά μου διηρθεῖτο εἰς δύο στρατόπεδα : ἡ μητέρα μου ἐπῆγαινε μὲ τὸ μέρος τῆς ἀδελφῆς μου, διότι συνεμερίζετο ὀπισθεῖποτε τὰς ἀδυναμίας τῆς ὁ πατέρας ἐγέλευσε μαζί μου, κ' ἐπερίπαζε τὰς γυναίκας μὲ τὰς ἀνοησίας των, — ἔλεγε, — διότι ἤλ-

πιζεν διὰ τὰ ἀστεῖά μου ἐπὶ τέλους θά τὰς ἔκαμναν νὰ «βάλουν γυνῶσι!» Ὑποθέτω διὰ ἄδικα ἤλιπε τέτοιο πρᾶγμα, διὸ δὲν θὰ ἐγένετο τίποτε, χωρὶς τὸ ἀποφασιστικὸν κύπημα, τὸ ὁποῖον... Ἄλλὰ ἄς μὴ προτρέχωμεν ἀπὸ τὴν σειράν τῶν γεγονότων.

Δεισιδαμονία ριζοβολημένη εἰς τὸ γυναικεῖον τμήμα τῆς οἰκογενείας μας ἦτο καὶ ἡ τῶν τριῶν φώτων. Τρεῖς λάμπες — τρία φῶτα στὸ εἶδος δωμάτιον!... Ἄ! ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ, ἄλλο δὲν ἐπερίμεναν παρὰ νὰ πῆσῃ κεραυνὸς εἰς τὰ κεφάλια μας.

Αὐτὸ τὸ πείραγμα ἦτο λιγάκι δυσκολώτερον, ἀλλὰ ἐγὼ νατιάρθονα νὰ το ἐκτελῶ, ὁτᾷκις ἤθελα, μὲ τὸ κερί.

Ἐκῦταξα, πότε ἡ Χρυσάνθη ἐνευτοῦσε κοντὰ στὴ μεγάλη λάμπα μὲ τὸ ἀμπαζοῦρ, ἐνῶ ἡ μητέρα μου, μὲ τὴν λαμπίτσα, ἔβγαζε ἀπὸ τὸ ντουλάπι τὰ φροῦτα ἢ τὸ γλύκισμα διὰ τὸ τραπέζι, καὶ μιζ, καὶ δυο, ἄναβν τὸ κερί μου, διὰ νὰ πάγω τάχα νὰ πῆρω κάτι που ἐλησμόνησα ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου, κ' ἀρχίζα ἀμέσως τὰ λόγια καὶ τὴν κουβέντα, ἕως τὴν στιγμήν που ἡ ἀδελφὴ μου ἐπαίρειν εἰδήσιν τί εἶχα σκαρώσῃ. Ἐσηκόνετο τότε ἀμέσως, ἔτριχε σὰν τρελλὴ κ' ἔσβυνε τὸ κερί μου μ' ἕνα φύσημά τόσο δυνατό, ὥστε θὰ μπορούσε καὶ ἀνεμόμυλον νὰ κάμῃ νὰ γυρίξῃ.

Κ' ἐγὼ ἔκαμνα τότε τοῦ κόσμου τὰ γέλια. Δὲν θέλω νὰ φθάσω εἰς τὸ κυριώτερον γεγονός, χωρὶς νὰ σας διηγηθῶ μὲ λίγα λόγια ἕνα ἐπεισόδιον, διὰ τὸ ὁποῖον δυσκόλα ἐσυγχωρήθη.

Ἐῶρταξεν ὁ πατέρας μου, καὶ εἶχαμε καλεσμένους μερικοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους εἰς τὸ γυῖμα ἔπρόκειτο νὰ καθήσωμεν δώδεκα στὸ τραπέζι. Δὲν μ' ἄφισεν ἡσυχον ὁ πειρασμός χωρὶς νὰ πῶ κανενὸς τίποτε, ἐπῆγγ κ' ἐκάλεσα ἕνα συμμηθητὴν καὶ φίλον μου διὰ νὰ κάμῃ τὸν δέκατον τρίτον.

Ὁ ἐρχομὸς του δὲν παρετηρήθη ἄλλὰ, τὴν στιγμήν που ἐπρόκειτο νὰ καθήσωμεν στὸ τραπέζι, κυττάζει ἡ ἀδελφὴ μου τοὺς καλεσμένους, ἐνῶ ἡ μητέρα τοὺς εἶδειχνε τὰς θέσεις των, καὶ ξεφωνίζει :

— Ἄκουσε, Χρυσάνθη, τῆς εἶπα, ὁλο καὶ με κατηγορεῖς ὅτι κάμνω πράγματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὰ λεγόμενά σου φέρνουν τὴν δυστυχίαν, καὶ ὅμως εἰμὲς εἴμαστε αἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι τοῦ τόπου μας.

— Μά... εἴμυστε δεκατρεῖς! Συγκινοῦνται αἱ γυναῖκες, ἀρχίζουν τὰ ἀστεῖα οἱ ἄνδρες. Ἡ Χρυσάνθη μοῦ ἔρριχνε κατὶ ματιές, φονικώτατες! — κ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ μετανοῶ, διότι μὲ τὸ ἀστεῖόν μου ἐκινδύνευον νὰ χαλάσω ὄλην τὴν ὄρεξιν, νὰ χαλάσω τὴν διασκεδάσιν.

Διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου, διὰ νὰ καθήσω κατὰ τὰ δεισιδαίμονα πνεύματα, ἐπρότεινα τότε νὰ καθήσωμεν, ὁ φίλος μου κ' ἐγὼ, χωριστὰ σ' ἕνα τραπέζακι.

Ἡ γυναικεῖα φάλαγγ ἀνεπνευσεν ἐλεύθερον, ἐπεδοκίμασε τὴν ἰδέαν μου, καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, ἐπειδὴ ἐροθῆθη μὴ γυλάσουν οἱ ἄλλοι μαζί τῆς, δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ ἀντιρρήσεις ἄλλ' ἡ φυσιογνωμία τῆς εἶδειχνε καθαρά-ὅτι δὲν ἤ-

• Τὸ παιγνίδι ἦτο πολὺ δεισιθεαστικόν. (Σελ. 366, στήλ. 6.)

το καθόλου εὐχαριστημένη, διὸ ἔκαμεν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, δταν τὴν εἶδα ὅτι ἦτο στὰ σοβαρὰ κακωμένη μαζί μου, ἐπροσπάθησα νὰ δικαιολογηθῶ μὲ λογικώτατα ἐπιχειρήματα.

— Ἄκουσε, Χρυσάνθη, τῆς εἶπα, ὁλο καὶ με κατηγορεῖς ὅτι κάμνω πράγματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὰ λεγόμενά σου φέρνουν τὴν δυστυχίαν, καὶ ὅμως εἰμὲς εἴμαστε αἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι τοῦ τόπου μας.

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν νάνταλ-
λάξων: ὁ Πρίγκιψ Τζάλλιας μετὰ τὸ Κί-
τινιο Ντόμινο, Ζορζέτικαν καὶ Ἀργυρᾶν
Πανοβλήτων— ἡ Ἀλκυονίς μετὰ δὲ Πέ-
Με, Λόρδον Λόπ, Μενελίη, Κυρία Τρίτη-Τε-
γχα καὶ Λουίτζα δι' Λούρα— τὸ Σπασμένο
Φανάρι μετὰ τὴν Ροδοδάκτυλον Ἡδὴ, Ἀκακίαν,
Ἀδραν τῆς Ἀνοίκτου καὶ Ἀγχιραν τῆς Σω-
τηρίας— ἡ Νῆσος τῶν Σειρήνων μετὰ τὸν
Χωλδὸν Διάβολον, Ἀάσος Φοινίκων, Ἀρθού-
ρον Νεότητος, Μαγευμένην Ἀρκοβαλοσιάν,
Ἀσπρον Ἀράνην καὶ Τρολλήν Φυγὴν—
ὁ Πάσχος δὲ Γάμος μετὰ τὴν Βοσκοπούλαν
τοῦ Μικροῦ Ἄλμου, Ἀσιπὶδα τῆς Ἀθηναί-
ας, Ἀπόγονοι τοῦ Νέστορος, Ναυσιπᾶν καὶ Κε-
κουραῖαν Ἀρασιπᾶδα— ὁ Μέλλων Διπλω-
μάτης μετὰ τὴν Ρεάρ Σιλλίαν, Γαλλὴν τῆς
Ἀγκύρας, Λατάνιαν, Γλυκίσαν Ἐλαιδα καὶ
Σπασιμένη Φανάρι— τὸ Ἄθος Ἐλπίδος
μετὰ τὸν Λεωάνανθον, Ὀκτασίαν τοῦ Παρι-
δείου καὶ Νεαρὸν Ἠλεκτρολόγον— ἡ Κυ-
ρία μετὰ τὰς Καμυλίας μετὰ τὴν Γαλλὴν τῆς Ἀγ-
κύρας, Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας— ἡ Κο-
ρυφαία τοῦ Σερραίου, Σερραϊάν τοῦ Σοφίτου
καὶ Ἀγγλὴν ἐν Ζόφῳ— Ἐισήγη ἡ Ἀθηναία
μετὰ τὴν Χλόην, Μυροβόλον Λαυραγὴν, Ὀρει-
σοπούλον Φυγὴν, Πάντα Γελασάν καὶ Κο-
λυμβητὴν τοῦ Καρτεσιῶν— ἡ Ὀχρᾶ Ἀκτίς
μετὰ τὸν Ἀσπὸν τῆς Ἐρμῆος, Μαύρον Ἀσπὸν,
Ναυσιπᾶν, Ἀγγελὸν τῆς Νίκης καὶ Ἀγγε-
λὸν τῆς Εὐτυχίας— ἡ Ἰδιότροπος Νεότης
μετὰ τὸν Ἀπόγονοι τοῦ Νέστορος, Διακριθεῖ-
σαν Ἀρασιπᾶδα, Λαμπερὸν Κιθαροπόδον, Με-
Πι Πι καὶ Φωβ-Διάβολον— ὁ Ἄγγελος τοῦ
Λοκαγεῶς μετὰ τὸν Ἀπόγονοι τοῦ Νέστορος,
Κυανόλευκον Σημαίαν, Μικρὰν Βιοητοσίαν,
Ἀργυρᾶν Πανοβλήτων καὶ Λουίτζα δι' Λούρα—
ἡ Φαρσοῦλα μετὰ τὴν Κάκιαν, Κρεόλην,
Διονυσίδα Πηγῆν, Ἄθος Ἀλλης καὶ Ἀθ-
ραν τοῦ Ζαπτείου— ἡ Μαγευμένη Ἀρκο-
βαλοσιάν μετὰ τὸν Μέλλοντα Διπλωματην,
Διακριθεῖσαν Ἀρασιπᾶδα, Βαρυαλοσιάν
Ὀρραγὴν, Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός καὶ
Ἐλληνα Ἀθλητὴν— ἡ Ἐσπερία Ἄδρα με-
τὰ τὴν Βαρυαλοσιάν Ὀρραγὴν, Ροδοδάκτυ-
λον Ἡδὴ, Ζδ-Ζδ, Κάκιαν καὶ Μαρίαν Ἀντου-
ανέτταν— ὁ Μεταγχολεῖς Ἐσπεριεὶς με-
τὰ τὴν Φαρσοῦλαν, Φλογερὸν Ἀκτίνα τοῦ
Σοῦλου, Ἀγγελὸν τῆς Νίκης, Ἀγκυραν τῆς
Σωτηρίας καὶ Πεπρωμένον— ἡ Ναυσιπᾶ
μετὰ τὴν Ἀγγλὴν ἐν Ζόφῳ, Κυρία μετὰ τὰς Κα-
μυλίας, Κίτινιο Ντόμινο, Ἠλεκτρολόγον,
Σπινθηρα καὶ Ἄδρα τοῦ Βίγχα— ὁ Μικρὸς
Ναύαρχος μετὰ τὸν Φωβ-Διάβολον, Πιπρωμέ-
νην Καρδοῦλαν, Ρεβαλίζονταν Καρδιαν καὶ
Βαρυαλοσιάν Ὀρραγὴν— ὁ Σθενελαίδας
μετὰ τὸ Φῶς τῆς Νυκτός, Βαρυαλοσιάν Ὀρ-
ραγὴν καὶ Γλυκίσαν Καρδιαν— ἡ Σερραϊ-
τα τοῦ Σοφίτου μετὰ τὸν Ἐλληνα Ἀθλητὴν,
Διονυσίδα Πηγῆν, Ἀκτινοβόλον Ἀσπρον
καὶ Ἄθραν Καρδιαν— τὸ Θερινὸν Ὀνειρον
μετὰ τὴν Ἀγχιρικὴν Ἄδραν, Ὀρεισοπούλον
Φυγὴν καὶ Λουίτζα δι' Λούρα— ἡ
Ὀκτασία Παραδείου μετὰ τὸν Νυκτοκόρακα,
Τριπτόλεμον, Χιακὸν Ἄνεμον, Χιακὸν Κρί-
νον καὶ Νύμφην τῆς Προποτιδῶς

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς
Πρίγκιψ Τζάλλιας (μετὰ τὸ καινοῦργιο
ἐπιπέδ.) Προμώθησι Δεομώτην ([E] τῶρα ἐπι-
ζω νὰ μου γράψῃς τακτικά ἐπίκαιρος εἰς ἓνα
Διαγωνισμόν, εἰς τὸν ὅποιον λαμβάνεις μέρος
διὰ πρῶτην φορὰν, εἶνε καὶ εἰ) Νῆσος τῶν
Σειρήνων, Ἄδραν τῆς Ἀνοίκτου (ἐπιστολὴ ἐκ
νέου) Πύργον τῆς Πέτρας (βεβαίως: ὅταν ὁ
Σύλλογός σας ἐγγράψῃ ἄπορα, ἡ ἐγγραφή δι-
λογισασθῆ ὡς ἐσπλάσμα) Γλυκίσαν Ἐλαι-
δα, Παπαροῦναν τῶν Ἀγγῶν ([E] φαντάζο-
μαι τὸν τρόπον σου μετὰ τὸ ἐπιπέδον ἐκείνου,
τὸ ὅποιον τὸσον ὡραία περιγράφεις) ὅχι, ἀπὲρ
ἄν ἐρωτᾷς δὴν εἶνε συνδρομητρία) Γαλαξίαν

([E] χάρω δὲ τὸ προβλεπόμενόν σου· αἱ λύσεις
σου ἐλήθησαν ἐμπροσθαμί) Νυκτοκόρακα,
Ἀκτινοβόλον Ἀσπρον, Ὀχρᾶν Ἀμαράντον
(λοπιπὸν, γράψε μου συχνὰ) Ἄδραν Ἰον (ἐμ-
χαριστῶ καλῶ διὰ τὸ ἐσπλάσμα) Μικρὰν
Σμυραγίαν (ποῦ δὴν ἔρχεται ἡ Δευτέρα καὶ
λεῖπει ἡ Διπλωματὶς, τῆς φαίνεται οὐκ ἔλπει τὸ
πρῶτον ἀπὸ τὸ τραπέζι!) Γαλλὴν τῆς Ἀγκύρας
([E] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν) Κρεόλην
([E] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν, ποῦ μου ἔγρα-
ψες ἀπὸ τὴν Τῆσον ἐληγομένησα νὰ τὸ γράψῃς
προσθεῖς) Ἐλληνοσπᾶδα (καλῶς ἤλθες εἰς τὰς
Ἀθήνας· πόσα λοιπὸν θῆσι ἰδῶ) Ὠραίαν Ἀ-
μασίον ([E] τῶρα περιμένω γράμμα σου καὶ
ἀπὸ τὸ Vichy) Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός (τὸ
ὅποιον πρῶτα εἶς τὴν Καρδιάν) καὶ ἐπιθυ-
μοῦσὶ πολὺ νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἐκεῖ φίλους μου)
Ἀγγελοῦ τῆς Χαρῆς (ἐπιστολὴ εὐχαριστῶ δι-
στα γράμματα) Ἀγγελοῦ τοῦ Λυκαυγοῦ, κἀνε
τετράστιον πρῶτον νὰ ἔχῃ μέτρον τὸ ὡρεμένον
γραμματισμοῦ, δίδει δὴν εἶνε δυνατὸν νὰ κρι-
τῶ τέτοιον μικρολογισμοῦ) Ἐσπερίαν
Ἄδραν ([E] ἡ θοοὶ ἐταξίθευσαν εἰς Βόλον
καὶ Ἀρσισαν κ' ἐγνώρισον ἐκεῖ τὴν Δωρθεῖα
Παρθένον καὶ ἄλλας φίλας μου δι' αὐτὴν ἔρ-
γησε καὶ νὰ μου γράψῃ) Πηγερίαν (μὴν ἐνο-
χλῆσαι διὰ τὸσον μικρὰ πράγματα καὶ μὴν ἀρ-
φιθῆσαι περὶ τῆς ἀγάπης μου) Φωβ-Διάβολον
(τὰ διεδίδαξα εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ τρίτον σου
ἐσπλάσμα) Διακροῦνον τῆς Νεολαίας ([E]
διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς Κυριακῆς) Ἀγ-
γελοῦ τῆς Ἐισήτης ([E] ὡραία ἡ ἐπιστολή
σου· βραδύον ἐπιστολὴ) Ἀγγα I. Λαμπίρη
(καλῶς ἤλθες) Περωδὸν τῆς Καρδιᾶς (ἔχει
καλῶς) Ναυσιπᾶν (ὁφείλεις δρ. 1.15) Θετα-
λαμάγην, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ὀ-
κτωβρίου ἀπάντησά σοι· τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεξιά μετὰ τῆς 30 Νοεμβρίου

Ὁ γάρτος τῶν ἰσχυρῶν ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὴν νὰ γράψωι
τὰς λύσεις τῶν εἰς ἀνωτέρω, καλεῖται τὸ
τὸ γράμμα μᾶς εἰς φανίλλαν, ὅν ἔπιστολὴ
περιτῆ 30 ἡμέρας καὶ τριπ. 1 πο. 1.

500. Αεξίγυφτος.

Τὸ πρῶτον μου χερσὶν ἔκτεσι οἱ ζυγίται,
Τὸ δεύτερον μου γράμμα τῆς Ἑλληνικῆς.
Καὶ μετὰ τὰ δυὸ αὐτὰ καὶ πόσα ἔρχεται
Μικρὸ βραδύον· ὄνομα ὀμηρικόν.
Ἐπιστολὴν ὑπο τοῦ Ἐρρίβου τῶν Ἀστικῶν ὄμων

501. Στοιχειώδεις.

Ὅταν ἔχω τὸ κεφάλι
Σταῖς ἀκτῆς πλησίον κέφαλοι
Κε' ἂν αὐτὸ μου λεῖπει πάλι,
Ἀκριβῶς τὸ ἴδιον εἶμαι.
Ἐπιστολὴν ὑπο τοῦ Νεομωσινοῦ

502. Μεταμορφωσιμαῖος.

Ἐνδὸ σοφοῦ ἐκ τῶν ἐπτά ἑκοσφ τὸ κεφάλι.
Μ' ἀμύσιος μεταθήσει καὶ ἄλλο του κολλῶ...
Κ' ἐνὸς ἐγὼ ἐκέρμαι σοφὸς νὰ γίνῃ πάλι,
Ἐνα ποικίλ ἐπέταξε— τρέκωσι καὶ γελῶ.
Ἐπιστολὴν ὑπο τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Νέστορος

503. Γωνία.

+ * * * * * = Πλανήτης
* * * * * = Ποταμὸς τῆς Ἑλλ.
* * * * * = Νῆσος τῆς Εὐρώπ.
* * * * * = Ἀρχιεπισκοπία
* * * * * = Φυτόν.
* * * * * = Σοφῶν. Ἠγεμόν.
* * * * * = Νῆσος τῆς Ἑλλ.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα τῆς Εὐρώπης.
Ἐπιστολὴν ὑπο τοῦ Κοινοῦ ἡμετέρου

504-505. Μεταμορφώσεως.

1.— Ὁ αἰὶνὸν διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἔτος.
2.— Τὸ ἔτος διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μῆν.
Ἐπιστολὴν ὑπο Λουίτζου Ζοφῶ

506-508. Κεκριμμένα ὄνόματα ζῶων.
1.— ἩΚέρκυρα εὐλακεται εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος.
2.— Ἄλλ' ἡ Σιάδος εἶνε νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
3.— Ἀμφότερα τὰ πάλαι εἶνε συνήθως γαλι-
κία.
Ἐπιστολὴν ὑπο τοῦ Υψηλοῦ Λεω-
κία

**509. Μικρὸν Γράμμα μετ' ἀριθμητι-
κῆς διὰ λέξεων.**

Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν
αὐτῶν, σχηματίζον ἄλλας τόσας λέξεις, ἀπο-
τελούτας κατὰ σειράν ἀριθμητικὴν διὰ λέ-
ξεων, ἦτοι: Ἡ δευτέρα λέξις ἀκριβεστὴ ἀπὸ
τὴν πρῶτην καὶ ἡ τετάρτη ἀπὸ τὴν τρίτην· ἡ
δὲ πέμπτη εἶνε τὸ ἀθροίσμα τῶν δύο ὑπολοίπων.
Μελέτη, Ἐρμῆ, Πρόδικος, ἄρα, ἄδικον.
Ἐπιστολὴν ὑπο τοῦ Ἀάσου Φοινίκων

510. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρῶτης τῶν ζητου-
μένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν
ὄνομα ζῴου:

- 1. Πτηνὸν ὑβρόθειον. 2. Φυτόν κοινότατον. 3.
- Ὄρος τῆς Τουρκίας. 4. Ἐξοχὴ τῶν Ἀθηνῶν.
- 5. Μέρος τοῦ σώματος. 6. Ἀστερισμὸς. 7.
- Ἦλι ἐρηκτικὴν.

Ἐπιστολὴν ὑπο τοῦ Ὀυραίου τῆς Θεμῆς

**511. Φωνηθέντα λέγον· μετ' ἑλληνο-
συμφώνου.**

μ - ο - σ - ε - ω - * - ω - κ - τ - ο - υ
Ἐπιστολὴν ὑπο ἄμμ Π Μεταμορφῶ-
512. Γρῦφος.

Ρ γάτη· ποιεῖ ποῖς **Α** Ἰ Σημὴ Κράσπαρ
εα
εα + εα
ἔχει εα + εα εα φῶν Π κρῶς.
εα
εα
Ἐπιστολὴν ὑπο τοῦ Τριτοστέμου

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Ἰωνοειδῶν Ἀστικῶν τοῦ φέλλου 36.

382. Ἀνεγόνου (ἀπὸ γόνου.) — 383. Ἀ-
βρασιάν (α, βί, σί, γί, α.) ἡ Αἰθιοπία (E, θί
ο, τί, α.) — 384. Ρώμη, ρῶμη, ρώμη — 385.
Πήλιον.

386. ΣΕΡΙΦΟΣ 387. ΠΛΑΤΩΝ
ΣΙΚΙΝΟΣ (Πηλῶς, Λαύρα,
ΜΥΚΟΝΟΣ Ἀετῶς, Τένος, Ὀ-
ΤΕΝΕΔΟΣ ὄν, Νάμα.) — 388.
ΣΑΛΑΜΙΣ Τὸ φῶν γλῶσσα.
ΚΙΜΩΛΟΣ — 389. **ΣΑΡΩΝΙ-**
ΑΜΟΡΡΟΣ ΚΟΣ (ΘίΣος, Σα-
λαμίς, Ἀμορρῶς, Κίμωλος, Τῆνος, Σικί-
νος, Κίρκυρα, Μύκονος, Κάσος.) — 390. Οὐκ
ἔστι περὶ θεοῦ βεβαιότερον ἄνθρωπος βουλεύεται
τὸ ἂν ἡ περὶ πατριῶς. — 391. Ἐγγυμῶν γίνου
(εὐ- γυμῶν - ἴην - οὐ.).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις ληστὴ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδραμοῦ μᾶς
ληστὴ 5 μόνον. Ἐλάχιος ὄρος 10 λέξις, ἀλλὰ καὶ αἱ
ἀλλοτρίαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Τῶ Κρητάρῳ τῆς Θαλάσσης.
Τῶ Διευθύνῳ: Γεράσιμον Καραπούλην, ὁδὸς
Κολοκυνθῶς 26, Ἀθήνας. — Ἀπόγονος τοῦ
Νέστορος. (Δ, 138)

Ἄρχομαι μετὰ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐπὶ εἰκόνι
γραμμικῶν δελταρίων ἀπαντήσεις εἰς τὴν
ἐρώτησιν οὗ εἶνε ἄνθρωπος. Τὴν καλλιετέραν
ἀπάντησιν θὰ βραβεύσω δι' 100 εἰκονογραφή-
μεγῶν δελταρίων. τὸ δὲ ὡραιότερον δελταρίον
δι' ἑνὸς τόμου Διηγημάτων Σενεποῦλου (Φαι-
διανός). Προτιμῶ κοπογραφίαι. Τὰς ἀπαντήσεις
θὰ κρίνῃ ἐπιτροπὴ. — Γῶτος Δ. Πατριδῆς, Ἰπ-
ποκράτους, 6—Α, Ἀθῆναι. (Δ, 139)